

Sygn. akt II AKa 212/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

6. Sędziowie: SA Piotr Brodniak (spr.)

7. SA Janusz Jaromin

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim Krzysztofa Rosińskiego

10. po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2020 r. sprawy

11. J. K.

12. o odszkodowanie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego

13. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

15. z dnia 23 czerwca 2020 r. sygn. akt II Ko 255/20

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że ponad zasądzone nim kwoty zasądza od Skarbu Państwa na rzecz J. K. kwotę 10.138,86 (dziesięciu tysięcy stu trzydziestu ośmiu i 86/100) złotych tytułem odszkodowania oraz kwotę 50.000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia, przy czym każdą z nich z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2020 r.,

II. w pozostałym zaskarżonym a oddalającym wniosek zakresie wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz J. K. kwotę 240 (dwustu czterdziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, a kwotę tych kosztów związanych z postępowaniem pierwszoinstancyjnym obniża do 480 (czterystu osiemdziesięciu) złotych,

IV. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSA Piotr Brodniak SSA Maciej Żelazowski SSA Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 212/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ko 255/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 §1 pkt 1 i § 2 kpk, polegająca na wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku co do faktów i okoliczności, jakie sąd uznał za udowodnione i co do okoliczności, które sąd miał na względzie przy orzekaniu wysokości odszkodowania, co spowodowało, że uzasadnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wyroku nie spełnia
ustawowych
wymogów i
uniemożliwia
jednoznaczne
odtworzenie toku
rozumowania sądu i
prawidłową kontrolę
zaskarżonego
wyroku w zakresie
zasądzanego
odszkodowania,

2. obraza przepisów
postępowania, która
mogła mieć wpływ
na treść orzeczenia,
tj. art. 3 kpk oraz art.
232 kpc w związku
z art. 558 kpk
poprzez uznanie,
że wnioskodawca
nie wykazał, aby
poniósł jakąkolwiek
szkodę z powodu
pozbawienia go
praw publicznych,
a w konsekwencji
zasądzenie zaniżonej
kwoty
odszkodowania,

3. obraza przepisów
postępowania, która
mogła mieć wpływ
na treść orzeczenia,
tj. art. 410 kpk,
poprzez pominięcie
w trakcie orzekania
części okoliczności
ujawnionych w toku
rozprawy głównej,
tj. okoliczności, iż
wnioskodawca po
odzyskaniu wolności
kontynuował
działalność
niepodległościową
na skutek czego
doznawał dalszych

represji związanych z jego działalnością niepodległościową a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią,

4. obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 445 §1 i 2 kc oraz art. 448 kc w zw.

z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r.

o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób

represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, poprzez ich błędną wykładnię,

a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią,

5. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami logicznego

	<p>rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwotą odpowiednią, a kwota odszkodowania jest prawidłowa.</p>			
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że jego uzasadnienie nie jest dotknięte, nie tylko sugerowaną przez skarżącego, ale w ogóle, jakkolwiek wadą. W szczególności nie sposób doszukać się w tym uzasadnieniu fragmentów, które, jak podnosi autor apelacji, wskazywałyby na istniejącą w jego treści wewnętrzną sprzeczność co do faktów i okoliczności. Innymi słowy, lektura części motywacyjnej kwestionowanego orzeczenia z</p>				

łatwością pozwala się zorientować jaki był tok rozumowania Sądu Okręgowego i jakie uwarunkowania miał ów Sąd w polu widzenia ustalając wysokość odszkodowania oraz zadośćuczynienia, które to zostały przyznane J. K.. Czym innym jest natomiast zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku ocena tych uwarunkowań, a także brak w tych motywach odpowiedzi na pytanie, jakie powody zdecydowały o tym, że Sąd orzekający uznał, iż trzymiesięczny okres, w którym po opuszczeniu jednostki penitencjarnej J. K. pozostawał bez pracy, nie może mu zostać zrekompensowany w formie odszkodowania. Czyniąc te spostrzeżenia, wypada zaś podkreślić, że to właśnie na tych kwestiach koncentruje się uwaga autora apelacji. A zatem, ustosunkowując się do przytoczonych

w tym zakresie argumentów, najpierw należy się odnieść do tych, które nawiązują do sformułowanego w apelacji postulatu zasądzenia na rzecz J. K. odszkodowania za trzymiesięczny okres pozostawania przez niego bez pracy po zwolnieniu z zakładu karnego. Ów postulat, zdaniem Sądu odwoławczego, jest jak najbardziej zasadny, aczkolwiek nie z powodów przytoczonych w uzasadnieniu apelacji. Jej autor stara się bowiem przekonać, że niemożność podjęcia zatrudnienia przez J. K. była ściśle związana z orzeczoną wobec niego karą dodatkową pozbawienia praw publicznych na okres 2 lat. Tymczasem, wśród dowodów uzyskanych przez Sąd Okręgowy, nie ma ani jednego, który uzasadniałby taką tezę. A zatem, jej sformułowanie nastąpiło bez żadnych podstaw dowodowych, aczkolwiek, w tej chwili można się jedynie domyślać, że

teza, o której mowa, była determinowana chęcią wykazania przez skarżącego, że pozostawanie J. K. bez pracy było wyłącznie konsekwencją wykonania wyroku Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 lutego 1982 r., sygn. akt II K 22/82 dor. Ten, swego rodzaju, zabieg motywacyjny był jednak zbędny z dwóch powodów. Po pierwsze, przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. 2020.1820 j.t.), stanowi, że osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia (albo, co do której zachodzą przesłanki do stwierdzenia nieważności orzeczenia, jeżeli oskarżonego uniewinniono - art. 11 ust. 1 wskazanej ustawy) przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za

poniesioną szkodę
wynikłą nie tylko
z wykonania ale
z samego faktu
wydania orzeczenia.
Po wtóre zaś, Sąd
pierwszej instancji
ustalił (strona 2
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku), że „Rada
Państwa ułaskawiła
wnioskodawcę i
został on zwolniony
2 marca 1983 r.
z okresem próby
3 lat. W czasie
okresu próby musiał
meldować się
w placówce MO. Nie
mógł znaleźć pracy
i przez okres trzech
miesięcy pozostawał
bez zatrudnienia.” A
zatem, w ramach
tych ustaleń, Sąd
Okręgowy,
jakkolwiek nie
wprost,
to jednak mimo
wszystko, przyjął, że
niemożność
uzyskania
zatrudnienia przez
J. K. w okresie
trzech miesięcy
po zwolnieniu z
zakładu karnego,
miała bezpośredni
związek z wydaniem
wobec niego a
i z wykonaniem
również,
wspomnianego
wcześniej wyroku.
W tej sytuacji, jest
więc oczywiste, że
szkoda w postaci
utraconych za ten
okres dochodów z

pracy, którą J. K. wykonywał przed pozbawieniem go wolności, w formie odszkodowania, również powinna mu zostać zrekompensowana. Wyrażając ten pogląd, Sąd Apelacyjny zmienił więc wyrok w zaskarżonej a dotyczącej odszkodowania części, zasądzając na rzecz J. K. kwotę 10.138,86 złotych, stanowiącą odszkodowanie z tytułu wynagrodzenia za pracę utraconego przez niego w okresie trzech miesięcy po zwolnieniu z jednostki penitencjarnej. Natomiast ustalając wysokość wspomnianej kwoty, Sąd odwoławczy zastosował, bez wątplenia prawidłową i zresztą niekwestionowaną przez żadną ze stron, metodę jej obliczenia, którą zastosował i precyzyjnie przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 8-9 uzasadnienia zaskarżonego

wyroku) Sąd
pierwszej instancji.

Jeśli zaś chodzi
o wyspecyfikowane
w apelacji zarzuty
dotyczące
zasądzonego na
rzecz J. K.
zadośćuczynienia, a
także o
zaprezentowane na
ich poparcie
argumenty, to w
pierwszym rzędzie
stwierdzić wypada,
iż w kategoriach
nieporozumienia
należy traktować
uwagę skarżącego,
jakoby po
zwolnieniu z zakładu
karnego J. K.
prowadził
działalność
niepodległościową.
Okoliczność ta nie
wynika bowiem
z żadnego
uzyskanego przez
Sąd Okręgowy
dowodu, w tym
przede wszystkim,
nie wynika
z zeznań samego J.
K.. Na marginesie tej
konstatacji, niejako
dla porządku, trzeba
zaś zwrócić uwagę
skarżącemu, że
przedmiotem
postępowania
prowadzonego w
niniejszej sprawie są
tylko te krzywdy
i szkody J.
K., które zostały
wywołane wydanym
i częściowo
wykonanym wobec

niego, wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 lutego 1982 r., sygn. akt II K 22/82 dor.

W związku z tym, szkody i krzywdy będące konsekwencją, ewentualnej, późniejszej działalności niepodległościowej wymienionego, z oczywistych względów nie mogą i nie mogłyby być przedmiotem analizowanej sprawy. Natomiast odnosząc się do okoliczności, które determinują wysokość zadośćuczynienia należnego J. K., trzeba zauważyć, że Sąd meriti miał w polu widzenia cały ich katalog, który materializuje się na gruncie rozpoznawanej sprawy. Przekonuje zaś o tym lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Na stronach 2, 9 i 10 tego dokumentu, Sąd Okręgowy wymienił bowiem te okoliczności w sposób wyczerpujący. W tym stanie rzeczy, zbędnym jest więc ponowne

ich przytaczanie. Niemniej jednak, spośród tych okoliczności należy wyeksponować te, których Sąd Okręgowy nie uwypuklił i w efekcie nie nadał im właściwego znaczenia, co w konsekwencji sprawia, że ukształtowana w zaskarżonym orzeczeniu kwota zadośćuczynienia, zdaniem Sądu odwoławczego, nie rekompensuje w sposób pełny i rzeczywisty wszystkich krzywd, których J. K. doznał w związku z pozbawieniem go wolności i wydaniem wobec niego wyroku Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 lutego 1982 r. A zatem, prezentując owe okoliczności, w pierwszej kolejności należy przypomnieć, a właściwie nie przypomnieć, lecz zaakcentować to, na co zwraca uwagę apelujący, a mianowicie, że zaangażowanie J. K. w działania podejmowane na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a także jego determinacja

w ramach tych działań, by nie rzecz odwaga, kształtowały się na wysokim poziomie. W dalszej kolejności trzeba zaś podkreślić uwarunkowania, które to, stricte, były związane z karą pozbawienia wolności odbywaną przez J. K.. Konkretnie rzecz ujmując, należy zauważyć, że przez cały okres izolacji więziennej, a więc przez okres ponad 13 miesięcy, J. K. nie miał żadnego bezpośredniego kontaktu, to jest kontaktu w formie widzeń, ze swoją żoną i dzieckiem. Dodać też trzeba, że wymieniony, z uwagi na to, iż odmówiono mu udzielenia przepustki, nie mógł uczestniczyć w pogrzebie ojca, z którym to był silnie związany emocjonalnie. Wszechstronna i pogłębiona ocena wymienionych elementów wymaga jednocześnie ich „sprzęgnięcia” nie tylko z tym, że stan zdrowia J. K. uległ pogorszeniu (szkorbut, utrata zębów), ale również, a właściwie przede wszystkim z tym, że

towarzysząca J. K. perspektywa pobytu w warunkach izolacji więziennej nie ograniczała się do kilku miesięcy, lecz była to perspektywa 3 lat i 6 miesięcy.

Przytoczone okoliczności, ze względu na swój charakter i wymowę, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wywoływały u J. K., bo przecież, z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, dla każdego prawidłowo funkcjonującego w społeczeństwie i w rodzinie człowieka, wywołują, wyjątkowo traumatyczne przeżycia. Dla pełnego ich zrekompensowania, koniecznym więc było zmodyfikowanie zaskarżonej części wyroku również w zakresie zadośćuczynienia i w konsekwencji, ponad kwotę tego zadośćuczynienia przyznaną przez Sąd Okręgowy, zasądzenie z tego tytułu na rzecz wymienionego dalszej kwoty, to jest kwoty 50.000 złotych. A zatem, łączna kwota

zadośćuczynienia przyznanego J. K. w niniejszej sprawie wynosi 200.000 złotych i w ocenie Sądu odwoławczego, jest to kwota, która w sposób pełny i rzeczywisty rekompensuje krzywdy jakich doświadczył J. K. w związku ze skazaniem go wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp. z dnia 17 lutego 1982 r., sygn. akt II K 22/82 dor. Tego rodzaju konkluzja jednocześnie oznacza, że zdaniem Sądu Apelacyjnego, sformułowany w apelacji postulat, by dalszą kwotę zadośćuczynienia ukształtować na poziomie 1.987.518,47 złotych, jest bezzasadny. Trudno jednak o inną jego ocenę, skoro kwota, o której mowa, jest nawet nie tyle wygórowana, jak stwierdził to Sąd Okręgowy, co w ogóle oderwana od realiów, które są wyznacznikami aktualnej sytuacji majątkowej ogółu społeczeństwa, będącej przecież, jak trafnie wskazał to Sąd meriti, elementem

miarkującym wysokość zadośćuczynienia.			
Wniosek			
O zmianę zaskarżonej części wyroku, w zakresie dotyczącym odszkodowania - zasadny, natomiast w zakresie odnoszącym się do zadośćuczynienia - częściowo zasadny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek w zakresie dotyczącym odszkodowania i zadośćuczynienia okazał się, odpowiednio, zasadny i częściowo zasadny, z powodów zaprezentowanych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana zaskarżonej części wyroku w zakresie dotyczącym kwot odszkodowania i zadośćuczynienia.		
Zwiąże o powodach zmiany		
Konieczność dokonania zmiany zaskarżonej części wyroku jest		

konsekwencją okoliczności i argumentów przytoczonych powyżej.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5-3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	O zwrocie na rzecz J. K. poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. 2020.1820 j.t.) w zw. z § 11 pkt 6 rozporządzenia Ministra		

	<p>Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 j.t.). Zważywszy zaś na to, że poniesienie tych kosztów w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie rodzi obowiązku uiszczenia przez J. K. podatku VAT, Sąd odwoławczy, o zasądzoną na rzecz wymienionego w punkcie II. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, równowartość tego podatku, obniżył zasądzoną również w tym samym punkcie wyroku, kwotę wspomnianych kosztów.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV.</p>	<p>O kosztach postępowania, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na</p>	

	<p>rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. 2020.1820 j.t.), który to stanowi, że koszty te ponosi Skarb Państwa.</p>
7. PODPIS	
<p>SSA Piotr Brodniak SSA Maciej Żelazowski SSA Janusz Jaromin</p>	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ko 255/20 w części oddalającej wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia</p>		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana